

РЕШЕНИЕ

№ 5109

гр. София, 05.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Красимира Проданова

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5750** по описа за **2020** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от К. И. Г., подадена чрез процесуалния му представител адв. С., против решение от 16.01.2020г., постановено по НАХД №20786/2017г. по описа на Софийски районен съд, НО, 9-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 15-4332-022910/08.01.2016г. на заместник началник Отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи /ОПП-СДВР/, с което на касатора на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) му е наложено административни наказания „глоба“, в размер на 500 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца, за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Иска се решението на районния съд и потвърденото с него наказателно постановление да бъдат отменени, поради изтекла абсолютна погасителна давност за наказателното преследване.

Ответникът – ОПП- СДВР, не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, след

съвещание приема следното:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активнoleгитимирано лице, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение. Разгледана по същество, същата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу НП, което подлежи на съдебен контрол и от законен състав.

Съдът намира, обаче, че същото е постановено на първо място при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Налице е отменително касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК във вр. чл. 63 ЗАНН.

При осъществения контрол, касационната инстанция намира, че СРС, НО, 9-ти състав не е описал приетата за установена от него фактическа обстановка, не е извършил анализ и преценка на събраните по делото доказателства и не е изложил доказателствени, фактически и правни изводи относно релевантните за повдигнатото от административнонаказващия орган нарушение предмет на административнонаказателното обвинение, обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, както и приложението на закона в съответната разпоредба.

На следващо място Решението е неправилно, и поради изтекла абсолютна погасителна давност.

Съгласно чл.11 ЗАНН по въпросите на обстоятелствата, изключващи административнонаказателната отговорност, се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго. Нормата е разположена в глава първа “Общи разпоредби” на ЗАНН, така че е приложима и за административните наказания по чл.13, б.”а”–“в” ЗАНН на физически лица, и за имуществените санкции на юридически лица и еднолични търговци по чл.83, ал.1 ЗАНН, за всяка административнонаказателна отговорност, без оглед на основанието и/или вида ѝ. Същевременно, тъй като препращането по чл.11 ЗАНН е към изключващите отговорността обстоятелства, уредени в общата част на НК, то важи за тези, регламентирани и в глава втора, и в глава девета: а) основанията, изключващи преследването и изтърпяването на наказанието; б) основанията за освобождаване от отговорност; в) основанията за освобождаване от изтърпяване на наложеното наказание. Давността попада в първата група и е без съмнение обстоятелство, изключващо наказателната отговорност – тъй като същата може да се осъществи само чрез наказателния процес, прекратяването му с изтичане на давността осуетява тази отговорност и като краен резултат я погасява. Няма основание препращането по чл.11 ЗАНН да се стеснява само до обстоятелствата по чл.9, ал.2, чл.12, чл.12а, чл.13, чл.13а, чл.14, чл.15 и чл.16 НК, изключващи обществената опасност и противоправността на деянието, а с това и вината – т.е., до хипотезите на ненаказуемо деяние, което не поражда наказателна отговорност, без да се държи сметка и за хипотезите, в които при наличие на деяние, поначало наказуемо, деецът се освобождава от наказателна отговорност или последната се погасява. Същевременно ЗАНН няма собствена регламентация по този въпрос, поради което уредбата относно погасяването на наказателното преследване по давност от общата част на НК съгласно чл.11 ЗАНН е субсидиарно приложима в административнонаказателния процес (Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. на ВКС и ВАС по т.д. 1/14 г.).

С изтичане на предвидената от закона погасителната давност се изключва всяко административнонаказателно преследване съгласно чл.79, ал.1, т.2 НК, вр. чл.11

ЗАНН. Така административнонаказателната отговорност се погасява, тъй като извън рамките му нейното осъществяване не е допустимо. Последиците ѝ са както процесуални, така и материалноправни – тя погасява преследването на нарушителя, но също и препятства санкционирането му. При положение, че законодателят е предвидил, че с изтичане на сроковете за нейното реализиране, наказателната отговорност за престъпления се преклудира, по аргумент на по-силното основание това следва да важи и за административнонаказателната отговорност за административни нарушения. Продължителността на давността за тях съгласно чл.80, ал.1, т.5 НК (изм., ДВ, бр.26 от 2010) вр. чл.11 ЗАНН е 3 години. Съгласно чл.80, ал.3 НК вр. чл.11 ЗАНН срокът ѝ тече от довършването им. Спира съгласно чл.81, ал.1 НК вр. чл.11 ЗАНН, ако преследването зависи от разрешаване на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт. Прекъсва се по чл.81, ал.2 НК вр. чл.11 ЗАНН с всяко едно действие на надлежните органи, предприето към преследваното лице, след което започва да тече нова давност. Независимо колко пъти и за какъв период от време давността е била спирана и прекъсвана, обаче, съгласно чл.81, ал.3 НК вр. чл.11 ЗАНН преследването на всяко едно административно нарушение се изключва, ако е изтекъл срок, който с една втора надвишава този по чл.80, ал.1, т.5 НК вр. чл.11 НК. В отсъствието на норма в ЗАНН за абсолютната погасителна давност и предвид препращането по чл.11 ЗАНН, субсидиарно приложими са чл.81, ал.3 вр. чл.80, ал.1, т.5 НК.

В случая, на К. И. Г. е наложена глоба за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, извършено на 16.10.2015 г. Това е моментът, от който започва да тече давността за административнонаказателното му преследване съгласно чл.80, ал.3 НК вр. чл.11 ЗАНН. Според правната уредба, в сила по време на извършването му и приложима съгласно чл.3, ал.1 ЗАНН, абсолютната давност е 4 години и 6 месеца (3 години по чл.80, ал.1, т.5 НК (изм. - ДВ, бр.26 от 2010 г.) вр. чл.11 ЗАНН с половината от тези 3 години, равняваща се на 1 година и 6 месеца по чл.81, ал.3 НК, вр. чл.11 ЗАНН). Така при начален момент 16.10.2015 г., срокът на абсолютната погасителна давност по чл.80, ал.1, т.5 НК (изм., ДВ, бр.26 от 2010) вр. чл.11 ЗАНН от 4 години и 6 месеца е изтекъл на 16.04.2020 г., т.е. след постановяване на решението от СРС и преди образуването на настоящото касационно производство. С изтичането на давността държавата губи материалното свое право и да наложи наказание на дееца, и да изпълни вече наложеното (Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. на ВКС и ВАС). Давността погасява административнонаказателната отговорност, като прави недопустимо административнонаказателното производство, в което се осъществява.

За това дали е изтекла абсолютната давност за преследване на престъпление или извършено административно нарушение съдът е длъжен да следи служебно. Във връзка с това настоящият състав констатира, че към момента на постановяване на първоинстанционното решение абсолютната давност не е била изтекла, но към момента на постановяване на това решение предвидената в закона абсолютна давност е изтекла.

С оглед на това, настоящият състав намира, че първоинстанционното решение и потвърденото с него НП следва да бъдат отменени.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 16.01.2020 г., постановено по НАХД № 20786/2017 г. постановено по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 9-ти състав.
ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 15-4332-022910/08.01.2016 г., издадено от заместник началник Отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.